BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, VI. évfolyam, 3. (43.) szám — Bécs, 2011 március

György Attila

Harcosok könyve

(részlet)

Arról, hogy az igazság a jobb kezünkig terjed

Sose keresd az igazságot. Nem a te feladatod, nem a harcosok feladata ez.

Elég annyit tudni erről: a létezés önmagában igazságtalan. Az élet igazságtalanságok sorozata.

Csak az maradhat igazságosnak, ki lemond életéről – ez az ember pedig meghal. Az ilyen ember áldozat – az áldozat igazsága pedig semmit nem jelent.

Az élet megköveteli és feltételezi az igazságtalanságot – az életért ugyanis ölni kell, és ez a legnagyobb igazságtalanság. De, még egyszer mondom: az élet nem az igazságról szól. Az igazán jó harcosok, a vezérek és uralkodók pedig azt is tudják: az igazságnak semmi köze az emberi élethez.

Az élet önmagában értéktelen, mert nem tarthatjuk kezünkben: az okosabb, ravaszabb, erősebb, tapasztaltabb harcos, vagy egyszerűen csak a balszerencse is elragadhatja tőlünk. A halál pillanatában pedig, ha van még rá ideje, mindenki arra gondol: igazságtalan a halál, és különösképpen igazságtalan az, hogy mi is meghalunk, mert többé nem akad hozzánk fogható.

Igazság a földi létezésben nincs; és igaza mindig a túlélőnek van.

Egyesek szerint az élet utáni élet, az örök örömek földje, az üdvözülés mind-mind az istenek vigasza: kegyes csalás, mellyel képessé tesznek az igazságtalanság elviselésére. Talán így is van.

De talán mégiscsak létezik jutalom az elszenvedett igazságtalanságért: hiszen mindennek párja és ellenpárja van a világon: fény és árnyék az élet. És ha valaminek a hiánya létezik, akkor léteznie kell a valaminek is.

A fontos azonban nem ez, hanem az, amiben hiszünk. Az ember születése pillanatától azt hiszi, boldogságra született a világra – s az emberek többsége élete végéig hisz az igazság fogalmában.

Régen, a messzi Napnyugaton és Északon, a hideg és köd országaiban a bölcsek úgy tanították, az élet határai megszabottak, lényege ismeretlen az ember számára, és kár is annak ezen töprengenie. E bölcsek szerint minden ember kézbe veheti sorsát: csupán a születés és a halál bizonyos az emberi életben, a közéjük eső részt pedig mindenki tehetsége, kedve és lehetősége szerint töltheti ki. E bölcsek, miután belefáradtak az igazság hiábavaló keresésébe, végül az emberi örömök megszerzését tekintették a legfőbb jónak: a válogatott ételeket, a szerelem gyönyörét, és mindent, ami az ember múlandó testének örömet szerezhet. Az „igazság” fogalmát és értékét pedig az emberre bízták: hadd szabja és alkalmazza saját örömei mértékéhez.

E tanítás sokáig fennállt és ma sem veszett el teljesen. Az igazság ettől fogva az öröm megszerzésének eszköze és mércéje; és külön igazsága van a gazdagnak és külön a szegénynek, külön az erősnek és külön a gyengének: mert más-más örömeik lehetősége. Van aki abban leli örömét, ha embertársát harcolni és meghalni látja, és ha teheti, erre kényszeríti azokat; a halálba menők pedig a jól végzett feladatban és a szép halálban lelnek örömet. Öröm nélkül ugyanis nem élhet az ember, sőt meghalni is könnyebb örömest.

Többet a harcosnak fölösleges erről tudnia. Akinek ereje van, öröme is van, és aki örömét töltheti, birtokában van az igazságnak.

A tartalomból:

A magyar táj lelke – Szelényi Károly képei (2. oldal)

MEGHÍVÓ: **Szelényi Károly „A koronázási jelvényektől Goethe szintanáig” Capistrangasse 2, április 3. 17:30** (3. oldal)

INTERJÚ **György Attila íróval** (4.-5. oldal)

HORVÁTH ANDOR **„Fennmaradásának célja a boldog élet"** (6. oldal)

GYERMEKEK OLDALA: **Zelk Zoltán versei** (7. oldal)

FIGYELŐ: **Előzetes, köszöntések, kiállítások, impresszum** (8. oldal)

A magyar táj lelke

Szelényi Károly képei elé

Talán húsz éve annak, hogy a szokásos esti beszélgetéseinket lezáró csöndet lengyel ismerősöm, atyai jóbarátom, aki a II. világháború éveit a Varsó és London közötti futárszolgálat parancsnokaként Budapesten töltötte, a következő szavakkal törte meg: „Nem tudom, pártfogóink barátsággal magyarázható szeretete vagy inkább a magyar táj hangulata, lelke volt-e az oka annak, hogy az ember egy idő után, szinte észrevétlenül, magyar akart lenni. Tájat mondtam…, de a táj elválaszthatatlan attól, aki lakja… A magyar táj delejező ereje talán mégis abban rejlik, hogy eltakarja lakóját… A háttérből, a láthatár mögül, a hegyeken túlról, a folyóvizekből, a föld alól érzik az emberek szívdobbanása… Egy idő múltán mind inkább azt szerettem volna, hogy e láthatatlan lüktetésnek én is forrása lehessek. És úgy éreztem, hogy csak magyarként lehetek az…” „Megmagyarázhatatlan” – tette hozzá elgondolkodva.

A magyarázatot, évek múltán, mintha Szelényi Károly képeiben találtam volna meg. Szólhatnék a ködde dermedt forgószél fölött bíboroskalapként pörgő Badacsonyi hegytetőről, a Káli-medence szelíden háborgó virághullámai fölött szimatoló kőorr láthatárba hasító bódulatáról, a nagyvázsonyi pálos kolostor romjait belül még mindig strázsáló M-betűről, a múlt összenőtt ikerszerzeteseinek megkövesedett emlékéről vagy az őszi kamra-belső mennyei rendetlenségéről…

A tartalmukban is leírható, megnevesített képek a végtelennel és a teremtés pillanatának áhítatával, vagyis az örökkévalóság rebbenékeny érzetével lepnek meg bennünket. Szelényi Károly a végtelent és a csöndet fotózza a meséken inneni és túli világból – szellemi útravalónkul – fénypogácsákat szaggató lencséjével…
Azt szeretnénk, ha képein áttetszenénk mi is, ha részei lennénk annak a teljességnek, amelynek metszetein mi is kirajzolódhatunk – fényből, árnyékból. Azt szeretnénk, ha képei a mi fényeinken és árnyékainkon is áttetszenének, hogy lelke lehessünk… a magyar tájnak.

Kovács István

„Szelényi Károly a magyar fotográfia egyik kiemelkedő személyisége. Egyike azon keveseknek, akik az öncélú, művészies megjelenítés helyett alázattal a helyszínt, a művet, a tárgyat szolgálják. Így érte el, hogy talán leghitelesebb tolmácsolója lett a történelmi múlt tárgyi és műemléki emlékeinek.”

Kovács Péter

„Ezen a tájon érezzük a múltat, a történelmet, falvaiban a századok paraszti kultúráját, mely már lassan a múlté. Mindenki úgy gondolná, nincs ennél könnyebb, hatásosabb feladat, mint ezt megörökíteni. Ez a látszat nagyon csalóka. A tó szeszélyes, a legszebb napokon párába burkolózik, a kis elhagyott templomok, a régi romok nehezen adják sajátosan jellegzetes képüket. A táj lelke csak a megfelelő helyről bontakozik ki és a világítás sokféle lehetőséget ad, de meg kell találni a legalkalmasabbat. És sokszor éppen a legegyszerűbb a legszebb, a legjellegzetesebb. Szelényi Károly fotóinak éppen ez a varázsa. Egyszerű, ahol az egyszerűség éppen a legkifejezőbb. De tud összefogottan komponálni, több motívumot képpé kovácsolni. Ha kell, különleges effektusokat felsorakoztatni. Szelényi Károlynak olyannyira birtokában van a színes technika, hogy kedvére játszik vele. Őt mint kiváló műtárgyfotóst ismertük meg, aki szinte életre keltette a holt anyagot. Most úgy érezte, ki kell lépnie a szabad ég alá és a műtárgyakat a szabadban keresni meg, a tájjal egybehangolva.”

Kálmán Kata

„Táj változó fényben- ez a téma áll a korábban kiváló műtárgyfotósként megismert művész újabb alkotói tevékenységének középpontjában. Képein a fény változásai, tájalakító és képformáló hatása foglalkoztatja, akár a Balaton-környéket vagy más hazai tájat, akár a távoli görög Kiklád szigetcsoportot mutatja be. Az atmoszféra változásai átformálják a tájat, megváltoztatják a formák, színek dimenzióit. A fény hatására megváltozott látvány az impresszionisták „felfedezése” volt a festészetben. A színes technika tökéletesedése és elterjedése a fénnyel és színnel való képírás egyre bővülő, változatos lehetőségeit kínálja annak, aki ismeri a mesterséget és aki tudja képben látni, képpé formálni mindazt, amit számára egy vidék jelent. A Szelényi alkotta Balaton-kép időtlen, harmonikus természeti tájat állít elénk. A táj jellegéből adódóan, ahogy Szelényi azt láttatni akarja és tudja velünk – az összkép festői lesz.”

Gopcsa Katalin

M E G H Í V Ó

a Bornemisza Péter Társaság áprilisi rendezvényére

Meghívottunk:

Szelényi Károly
fotóművész

Az előadás címe:
“A koronázási jelvényektől Goethe színtanáig”

2011. április 3.-án, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

Szelényi Károly 1943-ben Budapesten született. Családi indíttatásból korán megismerkedett a fényképezés alapjaival. Tizenhárom évesen már díjat nyer egy ifjúsági fotókiállításon. Szakmai ismereteit, a műtárgyfényképezés rejtelmeit Petrás Istvánnál, Berty Imrénél, Kálmán Katánál sajátította el. Pályáját műtárgyfényképezéssel kezdte. Nagy mesterek műalkotásait, hazai és külföldi múzeumok műtárgyait fotózta művészeti albumok, könyvek illusztrálására. Első önálló fotóalbuma Táj változó fényben – Balaton és vidéke címmel Közép-Európa legnagyobb tavának és környékének hangulatát ragadja meg a táj és az ember alkotta környezet egymásra hatásában (1978.). Ezt számos városportré, országot és vidéket bemutató fotóalbum követi. Művészi fotóit kiállításokon is rendszeresen bemutatja. Több évtizedig a Corvina Kiadó 1965-óta, majd a Magyar Képek kiadójának és archívumának munkatársa. 1970 és 1986 között a Magyar Iparművészeti Főiskolán fotózást tanít. 1992-ben Veszprémben egy romos iparos házból lakóházat és galériát alakított ki, s megyei polgárrá vált. Talán ennek is köszönhető, hogy az utóbbi években Veszprém megyéről, a Káli-medencéről, Herend porcelánművészetéről, Pápa városáról, Balatonfüredről, a sümegi Maulbertsch-freskókról, a veszprémi érsekségről s magáról a városról, Veszprémről jelentek és jelennek meg albumai, fotóillusztrációi. Könyveiért számos magyarországi és külföldi díjat kapott. Több alkalommal elnyerte „Az év legjobb fotóillusztrációja” díjat. 1993-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Arany Érdemkeresztje, 1995-ben a Veszprém megye Érdemrendje, 1998-ban Veszprém város Gizella-díja kitüntetést kapta. 2003-ban a Magyar Köztársaság Elnöke, elsősorban műtárgy- és tájképet megjelenítő fotóművészeti munkásságáért, oktató-nevelő tevékenysége elismeréseként a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetésben részesítette. 2007-ben Eger városa Pro Agria díjjal tüntette ki. 2008-ban elnyerte Székesfehérvárott a Tiszteletbeli polgár címet. 2010-ben Budapest Főváros Budapestért díjjal tüntette ki, a Magyar Tervezőgrafikusok és Tipografusok Társasága pedig a Goetheorie (Goethe emlékév) pályázatra benyújtott műveiért a társaság különdíját nyerte el.

Önálló albumok

Keresztury: Balaton és vidéke – Táj változó fényben (1978, 1980); Tokaj (1982); Színes Moszkva (1980); Pécs és Baranya (1985, 1992); Magyarország (1986, 1988, 1992); Eger – Hevesi képek (1987, 1994); Nagy: Budapesti vásárcsarnokok (1997, 2002):, Grinzing (1988):, Raj: Békét Izraelnek (1989); A barokk Székesfehérvár; A barokk Eger és Heves megye (1992); Somogyi: Káli-medence (1992); Balaton-felvidéktől a Bakonyaljáig (1992);Nagy: Kertvárosunk, a Wekerle (1994, 2002); Chicago (1995); Veszprém, Balatonfüred, Csopak, Pápa városalbumok (1995-96); Székesfehérvár (1997, 1999); Egri borok könyve (1997); Európai kertvárosok: Wekerle-telep, Strasbourg-Stockfeld (1997); Ajka, Póczy: A magyarok 1000 esztendeje Rómában, Mátraaljai borok könyve (2000); A magyar királyok koronázási palástja, Budapest belvárosa, Az Egri bikavér, Gomba és bor (2002), Gyöngyös városalbum és városkalauz (2004), Fehérvári Babaház – Moskovszky-gyűjtemény (2007), Kertváros-építészet. Az angol példa Magyarországon (2008).

Előkészületben: Színek. A fény tettei és szenvedései. Tanulmánykötet Goethe kevésbé ismert tevékenysége előtt tisztelegve.

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc kezdetének, a modern parlamentáris demokrácia megszületésének alkalmából Magyarország köztársasági elnöke a miniszterelnök előterjesztésére tizennyolc művésznek adományozott Kossuth-díjat, tizenöt tudósnak pedig Széchenyi-díjat. Nemeskürty István irodalomtörténész Kossuth Nagydíjban, Oláh György kémikus Széchenyi Nagydíjban részesült. A Kossuth-díjasok között van többek közt a három éve a kitüntetést elutasító, most azonban átvevő Blaskó Péter színművész, Vidnyánszky Attila, a debreceni Csokonai Színház igazgatója, Orosz István grafikusművész és Sándor György „humoralista". Március 15. alkalmából további díjakat is átadtak. A friss József Attila-díjas György Attila csíkszeredai prózaíróval Péntek Orsolya, a Magyar Hírlap munkatársa készített interjút, amelyet alább közlünk.

Mindent legyőz a magyar nyelv ereje

József Attila-díjat vehetett át a nemzeti ünnep alkalmából **György Attila.** A csíkszeredai születésű író úgy véli: a magyar irodalom egységes, függetlenül attól, hogy a határon túl vagy az anyaországban születik, a népi–urbánus vita pedig jelenlegi formájában már kissé nevetséges – ami nem jelenti azt, hogy semmiféle lelki „törésvonal" nincs irodalmunkban.

– Magyarország egyik legfontosabb irodalmi díját veheted át. Sokak számára természetes, hogy a magyar irodalom egy és oszthatatlan, mások külön kezelik a határon túli és az anyaországi magyar irodalmat. Miként vélekedsz erről? Erdélyi magyar írónak tartod magad, vagy egyszerűen olyan magyar írónak, aki Erdélyben él?

– Kevés egyértelműbb kérdés van ennél egy magyar író számára. Ha mindenáron csomót akarnék keresni a kákán, azt mondanám: nem Magyarország egyik legfontosabb irodalmi díjával tiszteltek meg, hanem a magyar irodalmi élet egyik legfontosabb díjával. A szakmai kuratóriumokban ott vannak a jelenleg „határokon túli" magyar írók: és ez a legjobb példája annak, hogy a magyar irodalom intézményileg is egységes, nem „csak" nyelvében. Ami a magyar irodalom esetleges vagy létező különbözőségeit illeti: valahogy úgy van ez, mint a magyar konyhával. Létezik somlói galuska, kolozsvári káposzta, székelygulyás vagy palócleves: de azért ugyanaz a magyar konyha. Az ízek kiegészítik, és nem elnyomják egymást. Jómagam Erdélyben, Székelyföldön élek. A lányom Pozsonyban, a Felvidéken, a családom jó része Svédországban, barátaim szerte Kárpátalján és Délvidéken is. És ez az interjú, ahogyan sok korábbi írásom, egy budapesti lapban lát napvilágot. Magyarul, magyar olvasóknak. Ennél mi sem természetesebb.

– Magyarországon a művészeti díjaknak mindig van valamilyen politikai felhangjuk: néhány művész visszautasított egyes díjakat, ha számára elfogadhatatlan politikai erő akarta elismerni, másokat azért soroltak be egy bizonyos politikai irányzat követőinek táborába, mert átvettek egy díjat. Milyen érzés ennek ismeretében József Attila-díjat kapni?

– Talán nehezemre esett volna néhány éve kezet fogni olyan emberekkel, akik számára szintén problémát jelenthetett volna az én kezem. Itt most szigorúan politikai, világnézeti kérdésekre gondolok. De a József Attila-díj odaítéléséről elsődlegesen egy szakmai kuratórium hoz döntést, amelyet aztán vagy jóváhagy, vagy sem az illetékes minisztérium. Nem mintha ez nem lenne mérvadó. Szerb Antal írja valahol, hogy „a tudós egyetlen földi jutalma a kortársak irigysége". Most számomra a legnagyobb jutalom a kortársak elismerése. Az én esetemben aligha merül fel majd, hogy besorolnak egy „bizonyos politikai irány" követőjének a díj átvétele miatt. Azon egyszerű oknál fogva, hogy olyan politikai irányzat nincs, amilyen elveket én vallok… Közismerten nemzetben gondolkodó, konzervatív, ha úgy tetszik: radikális ember vagyok, de nem hiszem, hogy egy szakmai díjat föltétlen ennek ismeretében kell mérlegelni. Én például éppen úgy kedvelem Knut Hamsunt, mint Szerb Antalt vagy Ezra Poundot, mint Faludy Györgyöt.

– A magyar irodalom pólusai a mai napig a népi–urbánus ellentét mentén rendeződnek. Sokak – főleg a fiatalabbak – szerint ez azonban már meghaladott vita, a globalizáció korában ugyanis

maga a magyar irodalom a tét. Miként vélekedsz erről?

– Igen – mondanám, ha gonosz akarnék lenni. De így csak azt mondom, hogy a népi–urbánus vitának ebben a megfogalmazásban nem csak helye nincs, hanem kissé nevetséges is. Ugyanazzal az infrastruktúrával, ugyanazzal a tájékozódási lehetőséggel ma már vajmi kevés jelentősége van annak, hogy valaki Budapesten, Kolozsvárott vagy Csíkszeredában él. Az én esetemben a lelki törésvonal az, ami létező: nem a népi–urbánus, hanem ugyanezt a tudathasadást továbbéltető nemzeti-nemzetietlen ellentét. És ez nem arról szól, hogy vitézkötésbe kell öltöztetni a rímeket vagy szivárványszínűbe az igéket. Egyszerűen emberi habitusról és arról szól, mit adunk tovább, önbecsülést vagy önsajnálást, illetve ami ennél rosszabb: önbecsmérlést. A magyar irodalom amúgy nem tét. Mindent elbír, más kérdés, mennyire egészséges. De hát ez is relatív. Azt hiszem, a magyar nyelv akkora erő és csoda, amely mindent legyőz. Még a rossz magyar irodalmi kurzusokat is. Most éppen ez történik.

– A magyar írók mára lehetetlen helyzetbe kerültek, szinte semmilyen támogatást nem kapnak, ösztöndíjak nincsenek, és egyre valószínűbb, hogy a Márai-program sem indul el. Miként látod az írók jelenlegi helyzetét, az írók és a kultúrpolitika viszonyát?

– Ebben nem vagyok ennyire borúlátó. A Márai-programot várjuk meg, korai lenne temetni, ami meg sem született: és ha az ötlet megvan, egyszer csak gyümölccsé érik. Ösztöndíjak pedig vannak, az kényesebb kérdés, hogyan, mennyire használnak az íróknak és mennyire a könyvkiadóknak vagy könyvterjesztőknek, de távolról sem tragikus a helyzet. És – bár nem szokásom, de az idén én is ösztöndíjas vagyok – azt is mondanám: egy író ne az ösztöndíjakból akarjon megélni, ez rangon aluli. Persze nagyon jó, ha van, ha adnak. De butaság a hiányára fogni a terméketlenséget. Aki éhesen nem tud írni, jóllakottan sem fog. Sovány vigasz, tudom. Sokkal hasznosabb lenne az alkotók, szerkesztők, szellemi emberek mindennapi béralapján, honoráriumain, fizetésén javítani, emberhez méltó, középosztálybeli megélhetést nyújtani nekik: de ez már politika, ami nem az én asztalom.

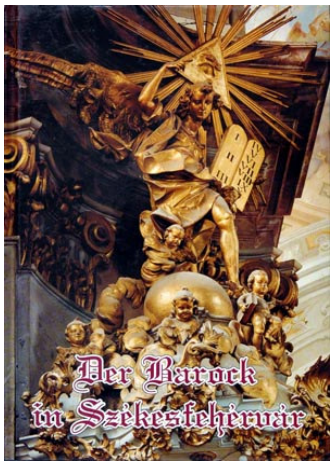

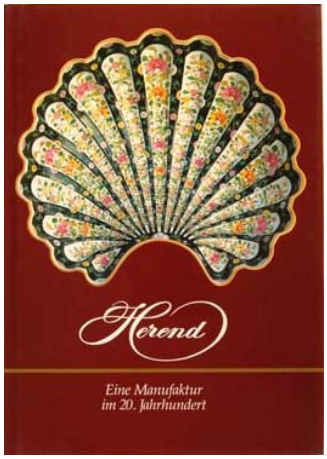

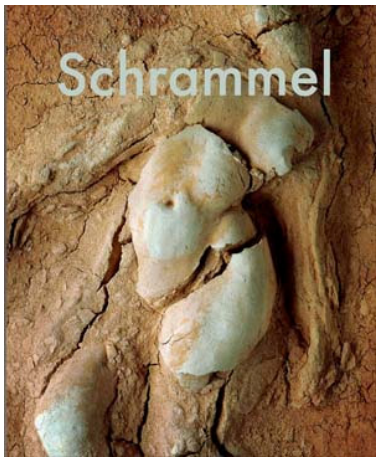

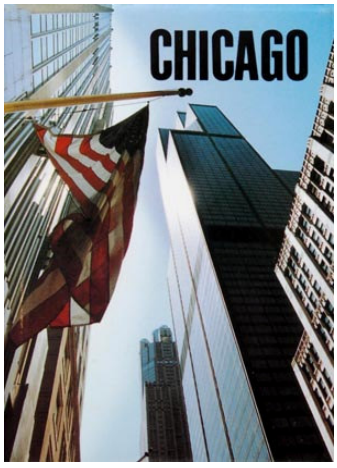

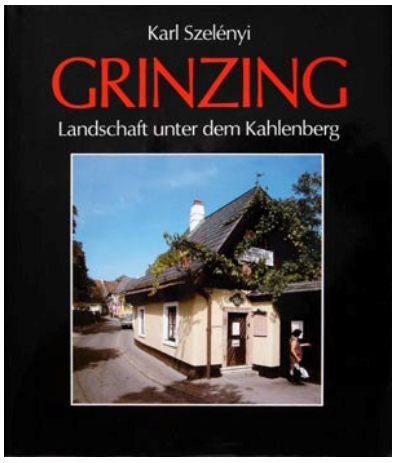

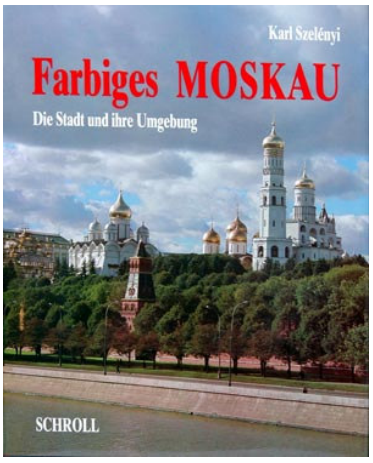

Szelényi Károly fotóalbumok

Horváth Andor

"Fennmaradásának célja a boldog élet"

Városállamok elképesztő sokasága a görög félszigeten, Kis-Ázsia és Itália földjén, Szicíliában, valamint a Földközi-tenger medencéjének szigetein! A források szerint Arisztotelész és tanítványai 158 állam leírását állították össze, de ezekből mindössze 99 maradt fenn töredékesen, olykor csupán egy-egy cím (Államéletrajzok, 1994, Németh György utószava). A folyamat az i. e. II. évezred közepén kezdődött és századokon át tartott, míg valamikor a 7-6. században nyugvópontra jutott. Homérosz királyok tucatjait nevezi meg, amikor leírja „a hadak felvonulását" – a Trója ellen induló görög csapatok élén királyok állottak.

Hogyan lett a királyságból másvalami: az egy helyett a kevesek uralma (arisztokrácia) vagy a sokaké: demokrácia? És ami még érdekesebb: miért következett ez be? A római hagyomány (Titus Livius) a történelmi fordulatot úgy örökítette meg, hogy amikor megelégelték a király zsarnokoskodását, egyszerűen elkergették az uralkodót, és megváltoztatták az állami berendezkedést: attól kezdve a szenátus és két választott konzul gyakorolta a hatalmat.

Jóval korábban valami hasonló történhetett a görögök államaiban is, de csak némelyekben, mivel helyenként a királyság intézménye mindvégig fennmaradt.

Mindebben az a különösen érdekes, hogy a görög polisz államformája ezer éven át „nyitott" maradt – a körülményektől függően mozdult el egyik vagy másik irányba.

Ez a jelenség épp azért ragadta meg a filozófusok érdeklődését, mert felvetette a kérdést: ha egyszer az államformák szabadon változnak az emberek akaratának függvényében, akkor melyik közöttük a legjobb?

Platón és Arisztotelész állam-elméletei sok mindenben hasonlítanak egymásra. Legfőként abban, hogy kijelentéseik logikusan előadott, érvekkel alátámasztott rendszerbe illeszkednek. Más szóval a politikai berendezkedést az emberi okoskodás tárgyává teszik. Az első kérdés mindkettejük számára: Mi az állam célja?

„Az állam az emberek nevelője" – olvassuk Platón egyik dialógusában. Ez azt jelenti, hogy a filozófus egyfajta kölcsönösséget tételez a jó állam és a jó polgár között: „a helyesen berendezett állam derék embereket, ellentéte viszont hitványakat nevel". Aki e dialógusban beszél, nem más, mint Aszpaszia, Periklész élettársa, aki az athéni államot „a tömeg beleegyezésével fennálló arisztokráciá"-nak nevezi, ahol „az állam ügyeiben általában a nép dönt, de a hivatali hatalmat mindig azoknak adja, akik éppen a legkülönbeknek látszanak". Az államot szabad, egyenlő polgárok alkotják, akik nem tartják helyesnek és magukhoz méltónak, hogy „egymásnak szolgái és urai" legyenek, hanem „a törvény előtti egyenlőségre" törekszenek (Menexenosz, 238c-239a).

Arisztotelész a városállamot olyan, „több faluból álló közösség"-ként határozza meg, amely „már eléri a teljes, önmagában való elegendőség (auterkeia) szintjét, s míg létrejöttének célja az élet, fennmaradásának célja a boldog élet". Az a tény, hogy a városállam „teljes" és „önmagában elegendő", azt mutatja, hogy benne a közösség elérte „végső céljá"-t, ami a „természetes állapot", ugyanis ezzel ér véget minden jelenség létrejötte. Ezért folytatódik úgy a gondolatmenet, hogy „az ember természeténél fogva állami életre hivatott élőlény", ami azt jelenti, hogy ha nem (város)államban él, akkor természete szerint másvalami (például ahogyan Homérosz nevezi: „rokontalan, istentelen, hajléktalan"). Azáltal, hogy megajándékozta a beszéd képességével, a természet alkalmassá tette az embert arra, hogy „felfogja a jót és a rosszat, az igazságost és igazságtalant", a család és az állam születésének pedig éppen ez az alapja (Politika, 1252b-1253a).

Hannah Arendt arra hívta fel a figyelmet, hogy a közkeletű vélekedéstől eltérően a Politika szerzője nem az általában vett embert nevezi „politikai lény"-nek, hanem csak a görög városállam polgárát: „Arisztotelész [...] egyáltalán nem úgy gondolta, hogy minden ember politikai lény, vagy hogy politika, nevezetesen polisz mindenütt van, ahol emberek élnek. Definíciójából nem csupán a rabszolgákat zárta ki, hanem az ázsiai, despotikus birodalmakban élő barbárokat is, akiknek emberi voltában ugyanakkor egyáltalán nem kételkedett". (A sivatag és az oázisok, 1993/2002.) Arendt szerint Arisztotelész azért tekinti a poliszt az együttlét sajátosan emberi formájának, mivel egyenlő távolságra van az istenitől és az állatitól, ami pedig az együttlét egyéb változataitól megkülönbözteti, az a szabadság.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala

Zelk Zoltán versei

Mese

Volt nekem egy olyan ebem,
kikutatta ahány zsebem.
Ha cukrot lelt a zsebemben,
nem számolta, csak megette,

Volt nekem egy olyan lovam,
úgy elfutott most is rohan.
Világ végig meg sem áll tán,
jó, hogy nem ülök a hátán.

Volt egy olyan kispatakom,
lefutott a hegyoldalon.
Futott, amíg folyó nem lett,
itt csobog a házunk mellett.

Volt egy olyan mesém nékem,
mint a virág, nőtt a réten.
Akkor én még úgy meséltem,
nem virágot, mesét téptem!

Hová futsz te kicsi őz?

Hova futsz, te kicsi őz?
- Oda, ahol várnak,
ahol sárga falevél
búcsút int a nyárnak...

- És az hol van, merre van?
- Hát az éppen arra,
ahol most lép rá az ősz
az első avarra...

- S ha odaérsz, ott maradsz
őszi őzikének?
leszel társa rozsdaszín
fűnek, falevélnek?

- Dehogy leszek! Szaladok
onnan is, tovább is,
vár énrám a január,
vár a Február is...

Vár énrám száz téli táj,
hóba bújt vidékek,
egy nap hegyre szaladok,
másnap völgybe érek...

Futok, futok, hóvirág
nő lábam nyomában,
fehérszirmú csillagok
bámulnak utánam...

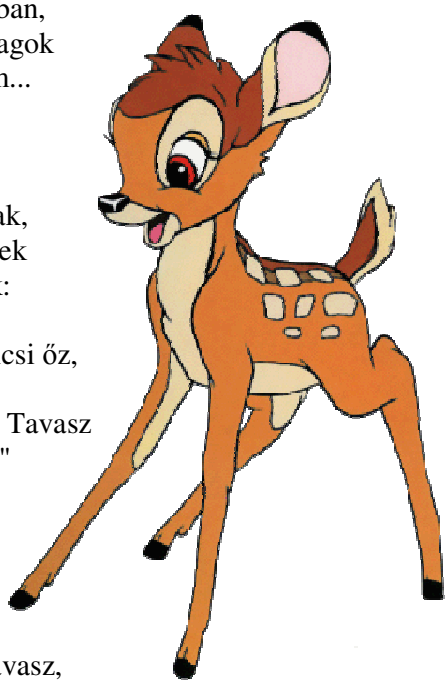

De csak tovább
szaladok,
amíg majd az ágak,
az ágakon a rügyek
jónapot kívánnak:

"Szép jó napot kicsi őz,
jókor jöttél erre,
épp most lépett a Tavasz
az első fűvekre..."

Akárhova futok
én,
ha őszbe, ha
télbe,
akkor is csak a tavasz,
csak a nyár elébe!

Kóc, kóc

Kóc, kóc, csupa kóc,
Szemöldöke, haja kóc.
Hát még az a kisze-kusza,
Földig érő nagy bajusza,
Az is csupa kóc!

Ág, ág, görbe ág,
Görbe ágból görbe láb,
El ne törd a derekát,
Az se egyéb, csak egy ág,
Az is görbe ág!

Ez meg a feje,
Törött bögre teteje,
Nem is bögre, semmise,
Vagy talán még ennyi se,
Ennyi a feje!

Volt, volt, ember volt,
Se nem élő, se nem holt
Nem a ruha, csak a folt,
Napsütésben telihold,
Talán sose volt!

Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

Májusi meghívottunk: **Dr. Szabó T. Attila.** Az előadás címe: „Váradi Lencsés György (1530-1593) Egész orvosságról való könyve, azaz az első doktori iskola.“ Közös rendezvény a Semmelweis Orvosi Társasággal, a BPT székhelyén. Vigyázat: a hónap második vasárnapján, 2011. május 8.-án, 17:30 órakor.

KÖSZÖNTÉSEK

Az idén is nagy sikerrel tartották meg március 15-én a 1848-as forradalomnak szentelt emlékünnepélyt az alsóőri öreg iskolában. A rendezvény szive-lelke, mint eddig is, **Dr. Radics Jenőné**, nyugalmazott gimnáziumi tanár volt. Tiszta szívből gratulálunk!
(A képen Dr. Radics Jenőné és lánya Dr. Radics Éva)

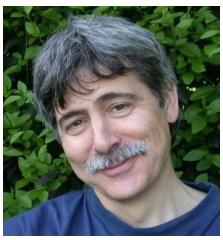

Orosz István Balázs Béla- és Munkácsy Mihály-díjas grafikusművész, érdemes művész, a Nyugat-magyarországi Egyetem Alkalmazott Művészeti Intézetének egyetemi tanára történelmi pillanatokat maradandóan megőrző műveiért, sajátos karakterű, klasszikus hagyományokban gyökerező, határainkon túl is nagyra becsült, sokoldalú művészi munkássága elismeréseként 2011 március 15-én **Kossuth díjat** kapott. Orosz István nagysikerű előadást tartott a Bornemisza Társaság meghívottjaként 2009 májusában, Bécsben. A Társaság vezetősége ezúton gratulál Orosz Istvánnak a magas kitüntetéshez.

KIÁLLÍTÁSOK

FESTMÉNYEK PAPÍRON - Akvarellek a Grafikai gyűjteményben 1900-1950
A Magyar Nemzeti Galéria nyolcvanezer darabot számláló grafikai gyűjteményének jelentősége kevésbé köztudott, mivel a papíralapú tárgyak igen érzékenyek és állandó kiállításon nem szerepelhetnek. Az akvarell gyors, biztos kezet, nagy gyakorlati tudást igénylő technikája egyfajta átmenet grafika és festmény között, "egy ülésre", papírra készül. A grafikában elsődleges kifejezőeszközként alkalmazott vonalat az akvarellnél a szín váltja fel. A kiállítás 2011. október 16.-án zár.

CSONTVÁRY és RIPPL-RÓNAI egymilliárd pixelen
Eddig soha nem látott felbontásban tekinthető meg **Csontváry Kosztka Tivadar: A taorminai görög színház romjai** és **Rippl-Rónai József: Schiffer-villa pannója** című festménye. A nagyfelbontású képek az interneten történő megjelenítéshez egyenként 1900 képre lettek darabolva, különböző felbontásban.
A képek megtekinthetők: http://360gigapixel.net/gigapixel/nemzeti_galeria/csontvary/
http://360gigapixel.net/gigapixel/nemzeti_galeria/rippl_ronai/

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Tel.: +43/6767196330.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW